

THE
WALKING DEAD

ŽIVÍ MRTVÍ: CESTA DO WOODBURY

**ROBERT KIRKMAN
JAY BONANSINGA**

ČÁST PRVNÍ

Úsvit rudého dne

Život bolí mnohem víc než smrt.

Jim Morrison

JEDNA

Nikdo na pasece neslyšel, jak se mrtví blíží zpoza vysokých stromů.

Jejich vzdálené kroky přehlušovaly kovové zvuky stanových kolíků zatloukaných do georgijské chladné nepoddajné jílovité půdy – vetřelci se dosud nacházeli o pár set metrů dál mezi okolními borovicemi. Nikdo nevnímal větévky praskající v severním větru ani charakteristické hrdelní sténavé zvuky, nesoucí se z dálky slabě jako křik potáplic. Nikdo nezaznamenal slabý odér shnilého masa a černé plísně výkalů. Pach živých mrtvých překryla vůně kouře z podzemního dřeva a tlejícího ovoce v odpoledním vánku.

Ani jediný z osazenstva budovaného tábořiště vlastně už dost dlouho nezaznamenal jakékoli *bezprostřední* nebezpečí. Většina přeživších právě pilně vztyčovala podpůrné trámy vyrobené ze všeho, co se našlo – z železničních pražců, telegrafních tyčí a zrezivělých armatur.

„To je bída... koukni na mě,“ zasténala podrážděně útlá mladá žena s culíkem, nešikovně se hrbící nad flekatým stanovým plátnem složeným na zemi v severozápadním koutě tábořiště. Chvěla se zimou v tlusté mikině georgijské univerzity a otrhaných džínsech. Lilly Caulová, zrudlá pihovatá dívka s dlouhými tmavě hnědými vlasy propletenými jemnými pírky a s několika kousky zašlých šperků, byla uzlíček nervózních tiků.

Co chvíli si zastrkovala za uši neposlušné prameny nebo si kousala nehty. Sevřela kladivo drobnou rukou pevněji a znovu a znovu bušila do kovového kolíku, až se jeho hlava leskla jako namaštěná.

„Klídek, Lilly,“ ozval se mohutný muž zpoza ní.

„Tohle by zvládlo dvouleté děčko.“

„Nenič se.“

„Nechci zničit *sebe*.“ Popadla kladivo obouruč a udeřila ještě několikrát. Kolík vzdoroval. „Ale tenhle krám je pitomej.“

„Držíš ho moc vysoko.“

„Co?“

„Chytni to kladivo víc u konce, ať maká za tebe.“

Další bušení.

Kolík vylétl z tuhé země a přistál o tři metry dál.

„Do hajzlu! *Do hajzlu!*“ Lilly praštila kladivem do země, sklopila oči a vydechla.

„Počkej, holka, ukážu ti, jak se to dělá.“

Hromotluk došel až k ní, klekl si a pokusil se jí kladivo opatrně sebrat. Lilly couvla, nechtěla mu nástroj předat. „Dej mi chvilku, jo? Já to zvládnu, *zvládnu* to,“ stála na svém a útlá ramínka se jí pod mikinou napjala.

Popadla další kolík a začala znova. Váhavě poklepala na kovový vršek. Zem, tuhá jako cement, odolávala. Byl už chladný říjen a půda ležící ladem jižně od Atlanty ztvrdla. Ne že by to bylo úplně zlé. Ta tuhá půda byla zároveň propustná a suchá – aspoň prozatím –, proto se rozhodli rozbít tábor právě tady. Přicházela zima a jejich skupina se tu zabydlovala už déle než týden. Lidé se usazovali, nabírali síly, promýšleli budoucnost – pokud *vůbec* nějakou měli.

„Prostě ho jenom tak necháš dopadnout,“ ukázal jí ten statný černoš a rozmáchl se mocnou paží. Měl ruce jako lopaty, schovala by se v nich celá její hlava. „Využiješ gravitace a váhy kladiva.“

Lilly měla co dělat, aby nezářela na černochovu paži, jak se pohybuje nahoru dolů. Josh Lee Hamilton vypadal působivě, i když tu dřepěl v džínsové košili bez rukávů a ošuntělé prošíváné vestě. Byl stavěný jako hráč amerického fotbalu, s masivními rameny, stehny jako pně stromů a býčí šíjí, přesto se dokázal pohybovat s lehkostí. Smutné oči s dlouhými řasami a pokorné čelo, neustále se vrašticí pod plešaticím temenem, mu propůjčovaly nečekaně něžný výraz. „Nic na tom není... vidíš?“ Ukázal jí to znovu a potetovaný biceps – velký jako břicho selete – poskočil, jak třímal imaginární kladivo. „Chápeš?“

Lilly diskrétně uhnula pohledem od Joshovy napínající se paže. Pokaždé, když si všimla jeho svalů, širokých zad a rozložitých ramenou, slabě a provinile ji zamrazilo. Navzdory času, který společně strávili v tomhle pekle na zemi, nazývaným místními „náka-za“, se Lilly úzkostlivě snažila nepřestoupit s Joshem hranice vedoucí k důvěrnostem. Lépe bude udržovat platonický bratrsko-sesterský vztah jako nejlepší kamarádi, ale nic víc. Držet se praktické roviny – zvláště uprostřed této morové rány.

Lilly se ale neubránila, aby k němu nevysílala nasmělé postranní úsměvy, kdykoli jí řekl „kámoško“ nebo „panenko“... A taky se postarala, aby zahlédla její čínské tetování dole na zádech, když se večer ukládala do spacáku. Pokouší se ho snad svádět? Manipuluje s ním, aby ji chránil? Na tyhle řečnické otázky neměla odpověď.

Žhavé uhlíky strachu, neustále doutnající v Lillyných útrobách, pálily všechny etické záležitosti a zásady společenského chování. Strach ji nárazově ochromoval po celý život – na střední škole si vypěstovala žaludeční vřed a v dobách nedokončeného studia na georgijské univerzitě musela brát léky na uklidně-

ní –, ale teď v ní probublával pořád. Otravoval jí spánek, zatemňoval myšlenky, tlačil se jí do srdce. Nutil ji dělat různé věci.

Nyní sevřela kladivo tak pevně, až jí žíly na zápěstí zacukaly.

„Není to přece žádná věda, *do háje!*“ vyštěkla, konečně se jí povedlo zvládnout kladivo a z čirého vzteku zabít kolík do země. Popadla další. Přesunula se na opačnou stranu plátna a zarážela skrz něj ten kus kovu do země divokým, šíleným bušením, každá druhá rána šla vedle. Na krku a na čele jí vyrazil pot. Mlátla a mlátla a chvíli o sobě nevěděla.

Konečně se zastavila, těžce oddechovala, vyčerpaná a ulepená potem.

„Jasně... takhle to jde taky,“ dodal Josh měkce, zvedl se a s úsměvem v ostře řezané snědé tváři si měřil pultucet kolíků upínajících plátno k zemi. Lilly neřekla nic.

Živí mrtví, blízcí se nepozorováni mezi stromy na sever, byli už jen pět minut od nich.

Ani jediný z druhů Lilly Caulové – jichž bylo teď ke stovce a kteří se neochotně spojili, aby se pokusili vybudovat chatrné společenství – si neuvědomoval osudovou nevýhodu pozemku, na němž provizorní přístřešky postavili.

Na první pohled to místo vypadalo ideálně. Leželo v krajině osmdesát kilometrů od města, v oblasti, která za normálních podmínek každoročně produkovala miliony bušlů broskví, hrušek a jablek. Paseka se rozkládala v přirozené kotlině se spálenou travou a udušanou zemí. Plácek velikosti fotbalového hřiště opustili někdejší majitelé – nejspíš vlastníci okolních sadů. Lemovaly ho šterkové cesty a podél nich se tyčily husté přerostlé hradby borovic vejmutovek a virginských dubů, táhnoucí se až do kopců.

Na severním konci pastviny stály spálené, zničené pozůstatky rozlehlé panské usedlosti, zčernalé vikýře se rýsovaly na pozadí oblohy jako strnulé kostry, okna vytloukla nedávná bouře. Požáry v posledních několika měsících zničily velké kusy předměstí a farem jižně od Atlanty.

Tehdy v srpnu, kdy se lidé poprvé střetli s živými mrtvými, se jihem přehnala panika a způsobila spoušť v bezpečnostní infrastruktuře. Nemocnice se nejprve přeplnily a pak přestaly fungovat, hasičské zbrojnice potemněly a mezistátní silnici číslo osmdesát pět ucpaly vraky aut. Lidé už nevyhledávali stanice na svých přenosných rádiích a začali se pít po zásobách, které by mohli ukořistit, po místech k vyrabování, po možných spojenectvích a místech k usídlení.

Ti, kdo se shromáždili u této opuštěné usedlosti, se navzájem objevili na prašných venkovských cestách proplétajících se mozaikou tabákových farem a opuštěných nákupních středisek okresů Pike, Lamar a Meriwether. Konvoj kašlajících, skomírajících vozidel společenství lidí všeho věku, včetně víc než tuctu rodin s malými dětmi, narůstal... až si nutně museli najít nějaký úkryt a životní prostor.

Nyní si na tom necelém hektaru půdy vybudovali kolonii nouzových přístřešků jako z dob velké hospodářské krize. Někteří přebývali v autech, jiní si postavili obydlí na měkké trávě, pár lidí se usídlilo ve stanech áccích po obvodu. Střelných zbraní měli málo a munice ještě míň. Teď je zastupovalo zahradní nářadí, sportovní vybavení, kuchyňské náčiní – rekvizity civilizovaného života. Desítky přeživších zarážely kolíky do chladné tvrdé země, činily se pilně, jako by stíhaly nějaký nevyslovený termín, snažily se postavit své improvizované útulky – a nikdo z nich nevnímal hrozbu, která se blížila mezi borovicemi k severu.

Jeden z osadníků, vyčouhlý muž mezi třicítkou a čtyřicítkou v čepici s nápisem John Deere a v kožené bundě, stál pod okrajem obrovského kusu plátna uprostřed pozemku, ostře řezanou tvář zastíněnou celou obřího stanu. Řídil skupinu nevraživých pubertáků shromážděnou pod plátnem. „Tak, slečinky, dejte se do toho!“ překřikl rámus kovových úderů v chladném vzduchu.

Mladí zápolili s mohutným dřevěným trámem, který měl sloužit jako ústřední stožár konstrukce podobné velkému cirkusovému stanu. Tu celtu našli u silnice číslo pětasmdesát, pohozenou v příkopu poblíž překocené valníku s oprýskaným obrázkem cirkusového klauna na korbě. Flekaté a potrhané stanové plátno, páchnoucí plísní a hnojem, mělo po obvodu víc než sto metrů a muži v čapce připadalo jako dokonalé zastřešení společných prostor, skladiště potravin, místa k udržování pořádku a zachovávání alespoň náznaku civilizovanosti.

„Člověče... tu váhu to neunese,“ postěžoval si jeden mladík, flink ve vojenském maskovacím kabátě jménem Scott Moon. Dlouhé světlé vlasy mu visely do tváře, od pusy mu šla pára, jak s reptáním napínal svaly spolu s ostatními potetovanými a opiercingovanými gotiky ze střední.

„Jděte s tím fňukáním někam! Ta věc to udrží,“ zavřel chlapík v čapce. Jmenoval se Chad Bingham – jeden z těch, kdo tu měli rodinu – a byl otcem čtyř děvčat: sedmiletého, devítiletých dvojčat a dospívající dívky. Chad žil v nešťastném manželství s pokornou ženuškou z Valdosty a považoval se za přísného pedanta, jako býval jeho otec. Ale ten zplodil syny a nikdy se nemusel otravovat se všemi těmi ženskými nesmysly. A hlavně ho neobtěžovaly hnijící bandy mrtvého masa útočící na živé. Takže Chad Bingham se

nyní chopil iniciativy a převzal roli alfa samce... protože, jak říkával otec: *Někdo to udělat musí*. Zabodl se pohledem do mládeže. „Držte to pevně!“

„Sjede to,“ zasténal jeden z gotiků skrz zaťaté zuby.

„Ty seš sjetej už teď,“ zavtipkoval Scott Moon a tlumeně se uchechtl.

„Držte to pevně!“ nařizoval Chad.

„Co?“

„Řekl jsem, držte tu zkurvenou věc POŘÁDNĚ!“ Chad zastrčil kovovou závlačku do otvoru v trámu. Stěny mohutného plátěného pavilonu se zachvěly v podzimním větru, zarachotily a další nádeníci pospíchali k okrajům s menšími podpůrnými trámy.

Zatímco se formoval vršek stanu, zahlédl Chad skrz široký průhled na jednom konci panorama paseky. Podíval se přes slehlou hnědou trávu pastviny, přes auta s nataženými sklápěcími střechami, přes hloučky matek a dětí na zemi, přebírající své skromné zásoby drobných plodů a úlovků z prodejních automatů, přes půltucet pickupů naložených pozemským majetkem.

Chad se na okamžik střetl pohledem s velkým černochem stojícím o dvě stě metrů dál u severního rohu pozemku. Tyčil se nad Lilly Caulovou jako obří vyhazovač při nějaké společenské akci pod širým nebem. Chad znal Lilly jménem, ale to bylo tak všechno. O moc víc o té dívce nevěděl – jen to, že je to „nějaká kámoška Megan“ – a o tom kolohnátovi toho věděl ještě méně. Pobýval v jeho blízkosti už celé týdny, a ještě si ani nezapamatoval, jak se jmenuje. Jim? John? Jack? Chad vlastně nevěděl *nic* o nikom ze svých souputníků, až na to, že jsou to všechno zatracení zoufalci a strašpytlové, kteří potřebují disciplínu jako sůl.

Chad a ten velký černý chlap se už nějakou dobu navzájem pozorovali. Hodnotili se. Odhadovali se. Nevyměnili si jediné slůvko, ale Chad si tu vý-

zvu dobře uvědomoval. Obr by si ho nejspíš dokázal podat, ale Chad nemínil dopustit, aby k tomu došlo. Kulku ráže osmatřicet, umístěnou příhodně v komoře poocelené pistole Smith & Wesson typ 52, zastrčené vzadu za širokým vojenským opaskem, nezajímá, jak kdo vyrostl.

Teď ale mezi těma dvěma muži projel nečekaný záblesk poznání. Lilly dál klečela a vztekle mlátila do stanových kolíků, ale v pohledu toho černocho, zírajícího na Chada, problesklo něco temného a nepříjemného. Nastoupilo to rychle, postupně, jako když se zapojují elektrické obvody.

Později ti dva muži dojdou nezávisle na sobě k závěru, že spolu se všemi ostatními opomněli dva krajně důležité fenomény, které se v tu chvíli odehrávaly. Za prvé, rámus při stavění stanů lákal oživé mrtvoly celou uplynulou hodinu. A za druhé, a to bylo ještě významnější, mělo tábořiště jednu osudovou chybu.

Každý sám pak s velkou mrzutostí usoudí, že kvůli té přirozené bariéře tvořené okolními stromy, sahajícími až na hřeben blízkého kopce, se zmírnily, ztlumily a skoro vymazaly všechny zvuky vycházející z lesa.

Na vršek té plošiny by mohla napochodovat celá školní kapela a osadníci by ji neslyšeli, dokud by jim činely netřískly rovnou pod nosem.

Lilly Caulová zůstala několik minut v blažené nevědomosti o útoku, byť se události kolem ní začaly rychle odvíjet – hluk bušících kladiv a hlasy vystřídalý osamocené dětské výkřiky. Lilly dál vztekle zarážela kolíky do země. Ječení malých přičítala hře až do okamžiku, kdy ji Josh popadl za límec mikiny.

„Co je –“ Lilly sebou vylekaně trhla a překvapeně se k němu otočila.

„Lilly, musíme –“

Josh ze sebe stačil vyrazit jen půlku věty, když z le-
sa o pár metrů dál vyklopýtala temná postava. Neměl
čas utéct, zachránit Lilly, udělat cokoli jiného než vy-
rvat dívce z ruky kladivo a odstrčit ji z cesty.

Lilly se skoro instinktivně svalila a odkutálela, než
se vzpamatovala a vyhrabala se zpátky na nohy. Vý-
křik jí zamrzl v hrdle.

Problém byl v tom, že první mrtvolu, která vyklo-
pýtala na paseku – vysokou, nezdravě bledou postavu
v umazané nemocniční haleně, jíž chyběla půlka rame-
ne a šlachy jí pulzovaly jako živí červi –, následovaly
dvě další. Jedna ženská a jedna mužská, každá měla
místo úst zející díru, z bezkrevných rtů vycházela čer-
ná žluč, oči jako knoflíky upřeně hleděly dopředu.

Ti tři se těžkopádně ploužili typickým trhavým kro-
kem, klapali čelistmi, rty se jim odlupovaly od zčerna-
lých zubů jako piraňám.

Během dvaceti vteřin, které ty tři mrtvoly potřebo-
valy, aby obklopily Joshe, prošlo stanové městečko
rychlou a dramatickou změnou. Muži se vrhli k impro-
vizovaným zbraním, ti, kdo měli pistole, pro ně sáh-
li do pouzder. Statečnější ženy se sháněly po prknech,
hácích na seno, vidlích a rezavých sekerách. Opatrov-
nice zahnalý malé děti do aut a kabin nákladňáků. Za-
táté pěsti přibouchly dveře, korby nákladních prostorů
se zvedly.

Zvláštní bylo, že těch pár výkřiků – většinou od dě-
tí a od dvou postarších žen, které mohly, ale nemuse-
ly trpět předčasnou senilitou – rychle utichlo, nahra-
zeno bylo hrůzyplným klidem vycvičené bojůvky či
nouzové domobrany. V těch dvaceti vteřinách se zvuky
překvapení rychle proměnily na ruch obrany, odpo-
ru a vzteku, soustředěných do ovládaného násilí. Tih-
le lidé to nedělali poprvé, byla v tom znát postupující
zkušenost. Někteří ozbrojení muži vyrazili k okrajům

tábořiště, s klidem popadli kladiva, naládovali brokovnice, namířili ukořistěné pistole nebo rodinné revolvery. První výstřel, který zazněl, bylo suché třesnutí rugeru ráže dvaadvacet – rozhodně ne nejsilnější zbraně, ale přesné a lehce ovladatelné. Ustřelila vršek hlavy mrtvé ženě o dvacet metrů dál.

Ta mrtvola sotva vyšla z lesa, a už se složila k zemi, zalita olejovitou lebeční tekutinou, která ji skropila mohutnými proudy. To se odehrálo během sedmnácti vteřin útoku. Ve dvacáté vteřině nabraly události ještě rychlejší spád.

V severním rohu pozemku se Lilly Caulová dala do pohybu, zvedla se na těžkopádných nohou, postupovala pomalu, napjatě a ztuhle jako náměsíčník. Vlady se chopil instinkt a ona téměř *proti své vůli* couvala od Joshe, kterého rychle obklopili tři mrtví. Měl jen kladivo. Žádnou střelnou zbraň. A troje hníjící ústa plná černých zubů se blížila.

Obrátil se k nejbližší zombii, zatímco se zbytek tábora dával do pohybu. Josh začal ostrý konec kladiva do spánku muže v nemocniční košili. Zazněl praskavý zvuk, jako když taje led v plastovém tvořítku. Mozková hmota vytryskla, s hlasitým zasyčením se uvolnil oblak stlačené hniloby a bývalý pacient se zhroutil.

Kladivo se mu zakleslo v hlavě a vyklouzlo Joshovi z mohutné dlaně, když živý mrtvý klesal k zemi.

Ostatní bojovníci se mezitím rozmístili do všech koutů pozemku. Na druhé straně lesa Chad namířil svou poocelenou pistoli a vypálil. Zasáhl oční důlek vytáhlého starce, kterému chyběla půlka čelisti. Mrtvola se zakymácela ve spršce žluklých tekutin a svezla se do trávy. Za řadou aut zaútočila stanová tyč, projela ústy vrčící ženy a přišpendlila ji ke kmeni dubu. Na východním okraji tábořiště roztrála sekera hníjící

lebku snadno jako granátové jablko. O patnáct metrů dál vypařil výstřel z brokovnice listoví spolu s horní půlkou tlejícího těla bývalého byznysmena.

Lilly Caulová – pořád couvajíc před nápirem kolem Joshe na druhé straně pozemku – sebou šklubla a rozechvěla se z toho vražedného pozdvižení. Strach jí brněl na kůži jako jehličky, vyrazil jí dech a ovládl mozek. Viděla, jak mohutný černochoch na kolenu chňape po kladivu, zatímco dva zbylí živí mrtví se jako pavouci kradou po plátně stanu k jeho nohám. Druhé kladivo leželo v trávě mimo dosah.

Lilly se obrátila a utekla.

Netrvalo jí ani minutu, než zdolala vzdálenost mezi řadou vnějších stanů a středem pozemku, kde se mezi bednami a proviantem navršenými pod částečně vztyčeným cirkusovým stanem shromáždily dva tucty méně odvážných duší. Nastartovalo několik aut a v oblacích výfukových plynů popojelo k nakupenému davu. Ozbrojení muži vzadu na korbách střežili ženy a děti a Lilly se vrhla za omlácený lodní kufr, lapala po dechu, hrůzou jí naskočila husí kůže.

Zůstala tam po celou dobu útoku s rukama na uších. Neviděla, jak se Josh blíží ke stromům, chápe se kladiva uvízlého ve zhroutené mrtvole, v posledním okamžiku ho vytrhuje a rozmachuje se s ním na nejbližšího útočníka. Neviděla, jak tupý konec dopadá na spodní čelist živého mrtvého a nesmírnou silou Joshova úderu láme hničící lebku v půli. A ušla jí i poslední část bitvy, kdy žena málem zařala černé řezáky Joshovi do kotníku, než se jí do týla snesla lopata. Několik mužů dorazilo k Joshovi včas, stačili zlikvidovat poslední zombii a Josh se odkulil, se zdravou kůží a přece rozechvělý nápirem adrenalinu a třesem z toho těsného vítězství.

Celý útok – nyní už potlačený a dohasínající tichým kňouráním dětí, odkapáváním tekutin a syčením plynů

unikajících při rozpadu tlejících těl – netrval ani sto osmdesát vteřin.

Když pak Chad a další alfa samci smečky odtahali ostatky do vyschlého koryta potoka na jihu, napočítali celkem čtyřadvacet těl – takto početný útok byl stále ještě zvládnutelný. Alespoň prozatím.

„Ježíš, Lilly, tak proč se prostě neponížíš a nejdeš se tomu chlapovi omluvit?“ Mladá žena jménem Megan seděla na dece před cirkusovým stanem a hleděla na snídani, ležící nedotčeně před Lilly.

Na jasné obloze zrovna vyšlo bledé a chladné slunce – další den ve stanovém městečku – a Lilly seděla před otlučeným vařičem značky Coleman a usrkávala z papírového kelímku instantní kávu. V táborové pánvi chladly rosolovité zbytky omelety ze sušených vajec a Lilly se snažila setřást provinilé myšlenky z předchozí noci. Vyčerpaní ani zbabělí nemají v tomto světě klidu.

Všude kolem ve velkém potrhaném cirkusovém stanu – teď už úplně postaveném – kypěl ruch, jako by se předchozího dne nic nestalo. Širokým vstupem na jednom konci (kterým zřejmě svého času vcházeli do manéže sloni a vjížděly vozíky s šašky) lidé vnášeli dovnitř skládací židle a kempové stolky, vnější stěny stanu se chvěly ve větru a měnícím se tlaku vzduchu. Scházeli se otcové rodin a prověřovali zásoby palivového dřeva, balené vody, munice, zbraní a plechovek s jídlem. Matky obhospodařovaly děti, deky, kabáty a léky.

Všímavý pozorovatel by v tom všem při podrobnějším zkoumání rozeznal zřetelnou vrstvu strachu. Ale nebylo jisté, co znamená větší hrozbu: živí mrtví, nebo postupující zima.

„Ještě jsem nevymyslela, co říct,“ zamumlala Lilly nakonec a upila vlažné kávy. Ještě pořád se jí trásly

ruce. Od útoku uplynulo už osmnáct hodin, ale Lilly se pořád ještě zalykala hanbou, vyhýbala se kontaktu s Joshem, držela se o samotě. Byla přesvědčená, že ji nenávidí za to, že utekla a nechala by ho klidně umřít. Několikrát se s ní pokoušel zapříst hovor, ale nedokázala to, vymluvila se mu, že jí je špatně.

„Co se dá říct?“ Megan, mladá žena před třicítkou s olivovou pletí a rozpuštěnými henou obarvenými vlasy, které jí spadaly kolem úzké mazané tváře, zalovila v džínsové bundě pro šlukovku. Nacpala do jednoho konce hrstičku marihuany, zapálila ji a pořádně si potáhla. Vyfoukla zelený kouř a rozkašlala se. „Jenom se na toho chlapa podívej, je jak hora,“ poznamenala.

„Co tím sakra myslíš?“

Megan se zašklebila. „Takovej řízek se o sebe dokáže postarat, to je všechno.“

„To s tím nemá co dělat.“

„Spíš s ním?“

„Co?“ Lilly si kamarádku změřila. „To myslíš vážně?“

„Jenom se ptám.“

Lilly zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Na to nebudu ani odpovídat –“

„Fakt ne? Malá hodná vzorňáčka Lilly. Poctivá až do mrtě.“

„Nechala bys toho laskavě?“

„Proč?“ Megan se teď zašklebila domýšlivě. „Proč sis ještě nedala říct? Na co čekáš? To tělíčko... je pěkně nabušené...“

„Nech toho!“ Lilly přepadl vztek jako prudká bolest za kořenem nosu. City vystoupily na povrch, třas se vrátil, překvapila sama sebe, jak důrazně spustila: „Já nejsem jako ty... teda, nejsem tak do světa. Ježíši, Meg, už jsem ztratila přehled. S kterým chlapem jsi zrovna teď?“

Megan na ni vteřinu hleděla, rozkašlala se a pak si nacpala další dávku. „Víš co?“ nabídla jí ji. „Co kdyby ses hodila trochu do klídku? Uvolnila se?“

„Ne, díky.“

„Pospěje ti to. Zabije to tu štěnici, co máš v zadku.“

Lilly si protřela oči a zavrtěla hlavou. „Ty jsi ale pořádný číslo, Meg.“

Megan si dala další šluk a vyfoukla kouř. „Radši budu číslo než nula.“

Lilly neřekla nic, jen dál vrtěla hlavou. Smutnou pravdou bylo, že Lilly občas napadalo, jestli Megan Laffertyová není přesně to – nula. Dívky se znaly od posledního roku na střední škole Sprayberry v Mariettě. Od té doby se z nich stala nerozlučná dvojka, společně absolvovaly všechno od domácích úkolů přes drogy až ke klukům. Ale pak si Lilly vzala do hlavy kariéru a strávila dva roky v očistci na vysoké v Atlantě a pak na georgijském institutu kvůli titulu MBA, který nikdy nezískala. Chtěla se stát módní návrhářkou, možná si vybudovat samostatnou firmu, ale při svém prvním pohovoru – pro vytouženou praxi u společnosti Mychael Knight Fashions – se dostala jenom na recepci a zbaběle couvla. Všechny plány jí zmařil její starý společník strach.

Ten ji přinutil utéct z té okázalé haly, vzdát to a vrátit se domů do Marietty k lenivému stylu života s Megan, sjíždění se marihuanou, válení se po gauči a sledování módní reality show *Project Runway*.

V posledních letech se však mezi těmi dvěma mladými ženami něco změnilo, nějaká zásadní chemie – Lilly to vnímala tak silně jako jazykovou bariéru. Megan neměla žádné ambice, žádný směr, žádné zaměření... a nevadilo jí to. Ale Lilly si pořád hýčkala své sny – možná marné, nicméně sny to byly. Tajně toužila odjet do New Yorku, založit si webovou strán-

ku nebo se vrátit k té recepci u Mychaela Knighta a říct: „Á, pardon, jen jsem si musela na půldruhého roku odskočit...“

Lillyin otec, učitel matematiky v penzi a vdovec jménem Everett Ray Caul, svou dceru vždycky povzbuzoval. Byl to laskavý a pokorný muž, který si po manželčině bolestivém a pomalém umírání na rakovinu prsu v polovině devadesátých let umínil vychovat jedinou dceru láskyplnou rukou. Chápal, že Lilly chce od života víc, ale věděl také, že potřebuje bezpodmínečnou lásku, rodinu a domov. A Everett byl všechno, co měla. Právě kvůli tomu byly události posledních pár měsíců pro Lilly tak hrozné.

První nápor živých mrtvých zasáhl severní část okresu Cobb tvrdě. Přišli z dělnických oblastí, z průmyslových zón severně od kenesawských lesů, vkradli se mezi obyvatelstvo jako zhoubné buňky. Everett se rozhodl sebrat Lilly a utéct v jejich omláčeném volkswagenu kombi. Dostali se až na silnici číslo 41, kde je zpomalily vraky. Míli jižně odtamtud narazili na osamělý městský autobus – řítit se po vedlejších uličkách a sbíral přeživší – a oni se do něj málem dostali. Lilly ještě pořád ve snech pronásledovala scéna, jak ji otec cpe do dveří autobusu, zatímco je obkličují živé mrtvoly.

Zachránil jí život. Přibouchl za ní ty harmonikové dveře v poslední chvíli a svezl se na chodník, v tu chvíli už ho svírali tři lidožrouti. Jeho krev vystříkla na sklo, zatímco autobus vyrazil pryč a Lilly kvílela, dokud si nevykřičela hlasivky. Pak upadla do jakési strnulosti, zkroutila se na sedadle jako děcko v matčině lůně a zírala na ty zkrvavené dveře celou cestu až do Atlanty.

Byl to malý zázrak, že objevila Megan. V tu dobu ještě fungovaly mobilní telefony a jí se povedlo do-

mluvit si schůzku s kamarádkou v okolí heartsfieldského letiště. Vydaly se společně pěšky, stopovaly auta na jih, přespávaly v opuštěných domech, soustředily se jen na přežití. Napětí mezi nimi sílilo. Každá jako by se vyrovnávala s tou hrůzou a ztrátou po svém. Lilly se obrátila do sebe. Megan reagovala přesně naopak, věčně byla zfetovaná, neustále žvanila, zaplétala se s každým, kdo jim zkřížil cestu.

Padesát kilometrů jihozápadně od Atlanty se připojily ke karavaně přeživších – byly to tři rodiny z Lawrenceville, cestující ve dvou nákladáčcích. Megan Lilly přesvědčila, že ve větším počtu je síla, a Lilly souhlasila, že s nimi nějakou dobu zůstanou. Sama se příštích pár týdnů kličkování po ovocnářské oblasti držela stranou, ale Megan brzy dostala chuť na jednoho z manželů. Jmenoval se Chad a na jeho šňupacím tabáku a námořnickém tetování na šlachovitých pažích bylo cosi starosvětsky zkaženého. Lilly jejich laškování uprostřed téhle noční můry děsilo, ale netrvalo dlouho a Megan a Chad se kradli do úkrytů na odpočívadlech, aby se „uvolnili“. Klín mezi oběma dívkami se zarazil ještě hlouběji.

Zrovna v tu dobu se na scéně objevil Josh Lee Hamilton. Jednou za soumraku na parkovišti K-martu přepadla karavanu banda mrtvých a ten černošský kolos jim vyšel na pomoc z úkrytu nakládací plošiny. Zjevil se jako nějaký maurský gladiátor, třimal dvě zahradní hadice, cenovky jim ještě máchaly ve větru. Lehce zlikvidoval půl tuctu zombií a celá výprava mu nastokrát děkovala. Zavedl skupinu do zadních uliček obchodu a ukázal jí pár zbrusu nových brokovnic a taky kempinkovou výbavu.

Josh měl motorku, a když pomohl naložit nákladáčky zásobami, rozhodl se jet za výpravou, mířící k opuštěným sadům rozestým po okresu Meriwether.

Lilly teď začínala litovat dne, kdy se dala přemluvit, aby s ním jela na té velké motorce Suzuki. Přilnula snad k tomu obrovi jenom ze smutku nad ztrátou otce? Ze zoufalé vypočítavosti uprostřed nekonečných hrůz? Bylo to stejně laciné a průhledné jako Meganina promiskuita? Lilly uvažovala, jestli její zbabělý čin – opuštění Joshe včera na bojišti – není morbidní, temné potvrzení toho, co od sebe sama čekala.

„Nikdo neřekl, že jsi nula, Megan,“ ozvala se konečně Lilly napjatým a nepřesvědčivým hlasem.

„To ani říkat nemusíš.“ Megan poklepala dýmkou na vaříč. Ztěžka se zvedla na nohy. „Rozhodně jsi toho řekla dost.“

Lilly vstala. Na podobné změny nálad si už u kamarádky zvykla. „Co tě žere?“

„Ty... ty mě žereš.“

„Co to sakra meleš?“

„Nech to bejt, mně už je to u prdele,“ hlesla Megan. Žalostný tón jejího hlasu filtroval chrapot marihuany, propracovávající se jí tělem. „Přeju ti štěstí, holčičko... potřebuješ ho.“

Megan se rozběhla k řadě aut na východním okraji pozemku.

Lilly se dívala, jak její bledá kamarádka mizí za vysokým přívěsem plným krabic. Osazenstvo stanu si třenice mezi dívkami moc nevšímalo. Obrátilo se jen několik hlav, ozvalo se pár šeptaných vět, ale většina osadníků měla co dělat se shromažďováním a tříděním zásob, vážné tváře ovládalo nervózní napětí. Vítr čpěl po kovu a dešti. Pronikala k nim studená fronta.

Lilly se rozhlédla po pasece a všechno to dění ji na chvíli přimrazilo na místě. Okolí připomínalo bleší trh plný zákazníků a prodavačů, lidé si vyměňovali zásoby, vršili dříví a planě klábosili. Pozemek nyní lemovalo nejméně dvacet drobných stanů, pár šňůr

na prádlo, nahodile natažených mezi stromy, na nich zkrvavené oblečení sebrané živým mrtvým. Nic nepřicházelo nazmar, nadcházející zima byla mocnou hrozbou. Lilly pozorovala děti, skákající přes švihadlo poblíž valníku, pár chlapců si kopalo do míče. Viděla oheň, hořící v jámě, oblak kouře, vznášející se nad střechami zaparkovaných aut. Ve vzduchu voněla slatina a ořechové dřevo. Za jiné situace by to evokovalo líné letní dny, mejdany na autech, fotbálek, pikniky na dvorku, rodinná setkání...

V Lilly se vzedmula vlna temného strachu, když putovala pohledem po tom rušném sídlišti. Viděla skotačící děti... rodiče snažící se, aby tu všechno fungovalo... ti všichni jsou potravou pro zombie... a Lilly zničehonic projelo pochopení... šok z reality.

Teď jasně chápala, že ti lidé jsou odsouzeni k záhubě. Velkolepý plán vybudovat stanové město v georgijské krajině nevyjde.